

(המשך מעמוד 7)

שלטונו הסלחני של בן-גוריון התבצר בי מערכת הבטחון. עם פרס היה מוכן להת- שר — כדי למנוע זעזועים בתקופת כני- סתו למשרד הבטחון, וכדי להבטיח בקיעים בחזית הצעירים.

כאשר התגלתה דרך האיומים כבלתי-יעי- לה, נקטו הצעירים בקו חדש. הם לבשו ארשת של מעונים, מדוכאים ונרדפים. את המחזה הפאתטי הציגו השבוע במערכת ארו- כה אחת, על במת בית-סוקולוב בתל-אביב.

"למי אתה שייך?" כאשר התכנסו הפעם צעירי מפא"י, שוב לא נשמעו בי- אולם אותן עקיצות על חשבון הבטחות- הסרק הכלכליות של לוי אשכול. לא הוזכרו גם חסאיו של שרגא נצר בפרשת פליישר בבאר-שבע. איש מבין הנואמים לא התלונן עוד, כי לאדם צעיר קשה כיום להופיע בי- רבים כחבר מפא"י. להיפך: כל באי הכנס הצהירו על נכונותם לשאת ברמה את דגלה של מפא"י, להופיע בשמה ולנהל את עניי- ניה. אך הזקנים אינם נוחנים ואינם מאפשרים.

את נימת הקינה על גורלם המר של ה- צעירים קבע, בנאום הפתיחה שלו, ח"כ יזהר סמילנסקי: "אנו רוצים לשאת בעולה של המפלגה ומציגים אותנו כגאנגסטרים המסתערים על כסאות... יש גורמים בי- מפלגה המתארים את הצעירים כאנשים ה- רוצים לדחוק את רגיל מישהו, מתוך קוצר- רוח... האמת היא, כי במפא"י אין כיום שום נושא אחר, אלא: למי אתה שייך — לאנשי שלומנו או לא? שואלים אותנו מי אתם, מה אתם רוצים ולמה דווקא כעת? אנו משיבים: אין אנו סיעה, אין אנו קבוצה גילאית. אנו חוג רעיוני של אנשים, רוצים ברור חופשי וגלוי... אין אנו רוצים ל- היות פסזירים של אוטובוס, שמובילים אותו לאנשהו, בלי ידיעתנו."

לשאלה למה דווקא כעת, השיב סמילנס- קי: "משום שעתה היא סוף תקופת החילת- תקופה חדשה."

צאן בלי רועה. לו נקלע זר לאלום הכ נוס, בשעה שסמילנסקי השמיע את קי- נתו, היה בחדאי משתף את עצמו בצערם של הצעירים הנרדפים. הדברים נאמרו בי- להט כזה, שקשה היה לא להאמין כי אינם יוצאים מלב כאוב של אדם צעיר, הרואה לפניו את האמת האידיאולוגית ואותה בלבד. מחבר חזרבת חיזעה, שזיעזעו בספרו זה את מצפונם השליו של אורחי ישראל, כי- תיאור הנעשה לכפריים הערביים במלחמת העצמאות, היה משכנע בדבריו. לא פחות ממנו היה משכנע משה דיין, שנשא את נאום הנעילה. גם הוא טען אך ורק למען דמוקראטיה במפא"י: "עריכת בחירות פני- מיות לפני הבחירות לכנסת... בחירות נקיות, שתבוצענה על-ידי מחלקת אירגון נקייה!"

מי שאינו מכיר את עברם של הצעירים היה מוכרח להשתכנע, כי לפניו קבוצה ש- נפשה נקעה מההסתאבות של מפא"י, ואשר אינה רואה דרך אחרת מאשר איחרור חדרי המפלגה מעובש הזיקנה. גם שמעון פרס לא הפר רושם זה. הוא אומנם השתדל להת- רחק מבעיות ממשיות, אך עם זאת חזר והשמיע את האני מאמין שלו, כי תקופת הפיוט עברה והמדרינה נמצאת בעיצומה של עשייה, המחייבת שינוי יסודי במישטר. פרס לא ציין מהו השינוי. אולם הוא הכריז, כי חוג הצעירים, "מקיף אנשים המבקשים זכות לא להסכים, לערער..."

לולא קדם לכינוס זה אותו משאומתן בחדרי-חררים בין משה דיין לבין לוי אש- כול, יתכן שהיה מקום לחשוב: אולי הת- עורר משהו בלבם של צעירי מפא"י, לפחות בעומדם על סף ההזדקנות? אולם הדיונים החשאיים, שלא נשארו בגדר סוד, הפריכו אפשרות כזאת. צעירי מפא"י אינם אילי גאנגסטרים, אבל הם גם רחוקים מלהיות א תן כבשות תמימות, כפי שרצו להציג את עצמם, בכינוסם הראשון מאז נשארו כצאן בלי רועה.

הם גם לא הוכיחו את עצמם צעירים ברוחם. מלחמתם וזעקתם לא סימנו מאבק רעיוני, או תרומה צעירה למחשב הפוליטי של המדינה. הם בסך הכל לחמו כתגרנים בוקנים, כדי לסלק מן השלטון שהוריש בן-גוריון, על מנת שהם עצמם יוכלו ללכת בתלם שחרש לפניהם זקן בן 77.

הכנסת

חאב!

ח"כ חרות, ד"ר יוסף שופמן, שם לפני מספר חודשים את ליבו לעובדה הפשוטה, כי בעוד זמן קצר תחול ההתיישנות גם על

**פרוטון
נותן
את הטון!**

- פרוטון - הלכה ללא תחליף. מגינה על צפורניך ומאריכה ימים יותר מכל לכה אחרת
- מצפה בצורה שווה וחלקה
- אינה מתקלפת או מתבקעת
- בגווני קייץ נפלאים - עם שפתון פרוטון באותו הגוון

20 אריאל